

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Ροντέν ἀποδεικνύει πόσθεν δύσκολον είνε νὰ ἀποδειχθῇ ἡ αὐθεντικότης τῶν ἔργων καλλιτεχνῶν παρελθόντων αἰώνων, ἀφοῦ καὶ οἱ ζῶντες δὲν ἀναγνωρίζουν μετὰ πάροδον ἐτῶν τὰ ἕδισ τῶν ἔργα.

★ ★

Αἱ ἑρμηνείδες τοῦ μέλλοντος.

Εἰς διάλεξιν, γενομένην εἰς τὸ συνέδριον τῶν δημοσιογράφων, βπέρ συνεκροτήθη εἰς Ἀγγλίαν, ὁ Ρόππερτ Δόναλδ, διευθυντής τοῦ «·Ημερήσιου Χρονογράφου» διέγραψε τὰ χαρακτηριστικά τῆς ἑρμηνείδος τοῦ μέλλοντος.

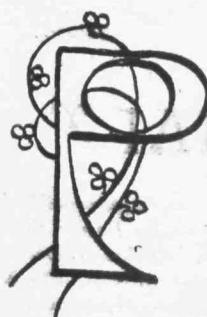
Προβλέπει ὅτι αἱ μέλλουσαι ἑρμηνείδες θὰ διανύνωνται μὲ τελειότερας μεθόδους καὶ θὰ ἔχουν ὥνων διαδόσεως εύρυτέραν τῶν σημειερινῶν. Διὰ τὴν μεταφορὰν δὲ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις θὰ χρησιμοποιούνται ἀεροπλάνα, ἡλεκτρικά τραίνα καὶ φορεῖα κινούμενα ἐπὶ ὅδῶν εἰδικῶν πρὸς τὸν σκοπόν.

Δέν θὰ ὑπάρχουν πλέον διακρίσεις μεταξὺ ἑκδόσεων πρωτίας καὶ ἑκδόσεων ἐπιστρέφας. Εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς θὰ ἐκδίδεται ἑρμηνείρι. Οἱ ρεπόρτερ θὰ περιπολοῦν ἔχοντες μαζῆ των ἐν μηχάνημα ροδίο - τηλεφωνικὸν καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ θὰ ἐισέβαλον τὰς εἰδήσεις εἰς τὴν διεύθυνσιν των.

Δυνατὸν μίαν ἡμέραν οἱ ἀνθρώποι νὰ γίνουν ὁκνηροί μέχρι τοῦ σημείου, ώστε νὰ μὴ θέλουν νὰ ἀναγνωρίσουν τὰς εἰδήσεις τοῦ σημείου.

Tὸ γάσον ἐν στρανκίᾳ.—Ο Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Καβάλλας.—Ἄντοκίητα, θέατρα, κυνηματογράφους καφωδεῖα, χοροί.—Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμορο!—Ο "Ἐρως, δηλητήλων".—Τὰ λευκὰ αἴμοσφαίμα.—Πυθμὸς καὶ ἄσκησις.—10 ποράσια γυμνώλετα καὶ γυμνόκημα.—***Η δύναμις τῆς θελήσεως.**

ΑΣΩΝ καὶ θέατρον συμβιβάζονται; Οἱ διαμαρτυρόμενοι ἴσχεις ἀπεφάνθησαν, λύπαντες τὸ ξήτημα ὅποις ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔλυσε τὸν Γόρδιον δεσμόν. Οὔτε ράτα, οὔτε μαρουά, μαλλιά ἀπλοὶ πολίται. Ἐν τῇ ιεροτελεστείᾳ φοροῦν τὸ ιερατικὸν ἔνδυμα, ὅποις ὁ δικαστὴς τὴν τύβεννον. Καὶ οἱ ιερεῖς συναγωνίζονται μὲ τοὺς ἀστοὺς εἰς τὴν κοσμικὴν κίνητιν. Ἄλλ' ἀντιτροβάλλεται παρ', ἥμιν ἡ ἐδυνικὴ ἀποφυγή τοῦ ζητήματος, ἡ καθαρῶς ἐκκλησιαστικὴ τῶν Οἰκουμ. συνόδων. Ἡ ἐδυνικὴ συνειδητις δὲν ἀνέχεται ιερεῖς καὶ Βαζικίκας τέρφεις, ἀντοκίητα, θέατρα, κυνηματογράφους, καφωδεῖα, χορούς. Τὸ γόνητρον τοῦ κλήρου πρέπει νὰ μείνῃ ιερόν καὶ ἀνέπαφον. ***Η παπᾶς πατίς, ἦ ζευγῆς ζευγᾶς.**—Ἴδού τὰ δύο ἄκρα. Νομίζομεν ὅτι μέση δ-

σουν ἑρμηνείδα. Θὰ προκύψῃ τότε ἡ διμιοῦσα ἑρμηνείρις, μὲ τὴν διπολῶν αἱ εἰδήσεις θὰ φθάνουν εἰς τὴν κατοικίαν ἐκάστου, ὅπως τὸ θύμωρ καὶ τὸ γκόζ. Αὕτα θὰ μεταβιβάζωνται τηλεγνωνικῶς ἀπὸ τὴν σύνταξιν τῆς ἑρμηνείδος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συνδρομητοῦ καὶ θὰ ἀπαγγέλλωνται ἀπὸ γραμμόφωνον.

Δέν είνε δέδυνατον προσθηκεν δρήτωρ δημιοσιογράφος, πολλοὶ ἔξι ή πεντακόσιαν νὰ προφθάσουν νὰ θίουν τὰς μεταφράσεις αὐτάς, διότι κατὰ τὸ διάστημα τῶν 20 η 30 τελευταίων ἐτῶν εἰδομένη καινοτομίας πολὺ καπαληκτικώρεας.

★ ★

Ρεκδρό φιλογορικοῦ βραβείου.

Πάντα τὰ μέχρι τοῦδε φιλολογικὰ βραβεῖα είνε μηδὲν ἀπέναντι τοῦ κολοσσοῦ, ὅστις ἐπεφυλάχθη ἐν Ρωσίᾳ διὰ τὸν συγγραφέα τῆς καλλιτέρας ιστορίας περὶ τοῦ βίου τοῦ Γεάρου 'Αλεξάνδρου τοῦ Α'. Ο Πακτωλὸς οὗτος κατατεθιμένος εἰς Τράπεζαν τῆς Πετρουπόλεως ἀπὸ τὸ 1833 ὑπὸ τοῦ ὑπουροῦ 'Αεροκτέσερ αὐξένει ἀνὰ πᾶν ἔτος μὲ τοὺς τόκους του, σίτινες θὰ τὸν ἀναβιβάσωσι τῷ 1925, ὅπερ ὡρίσθη διὰ τὴν διαχοίην του, εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν ἐκαπιμμυρίων πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Τὸ πρῶτον βραβεῖον θά είνε πέντε ἑκατομμύρια. Τὸ ὑπόλοιπον θὰ διανεμηθῇ εἰς τοὺς δευτερεύοντας καὶ μᾶλλον ὅξιος συναγωνιστάς.

δύς δύναται νὰ συμβιβάσῃ τὰ διεσπότατα. "Η ἀδιωτάτη παρουσία ἐν τῇ συναυλίᾳ τοῦ "Ωδείου—καθ' ἥν ἀλλοι τε ἐφάλη καὶ τροπάριον—κληρικῶν προσεκάλεσε συζήτησιν ἐν τῷ τύπῳ καὶ καταγγελίαν ἐνόπιον τῆς Ιερᾶς συνόδου. Τέσσαρες Ἀρχιμοναρχοι, διάκονοι, διάσκολοι, διάσποροι καὶ ὁ Καβάλλας—ἐκ τῶν νέον ἐπαρχιῶν τὸ νέον τὸν φῶς τῆς ἐλευθερίας τῆς σπέρματος—εἰς συνέντευξιν ἀπεφάνθησαν ἀφόβως καὶ ἀπαλλός ὅτι εἰς τὴν σημερινήν πρόσοδον δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπὲρ ἀπηρχαιωμένοι οἱροὶ κανόνες ἀφορῶντες τὸν ἀσπητισμόν, προσαταλήψεις ἀπιστοδομίους καὶ ὁ Βασιλεὺς—ὅτι δὲν καταφέρεται τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ κλήρου τὸ νά παρίστανται εἰς παλλιτεχνικὰς συναυλίας καὶ παραπτάσιες σοβαρῶν δραματικῶν ἔργων. Ζητοῦμεν τὸν κλήρον ωριζικέλευθον, προϊστάμενον τῆς κοινωνικῆς κινήσεως καὶ τὸν δέλομεν ζῶντα ἐκτὸς τῆς κοινωνίας· διὰ νὰ φροντίζῃ περὶ αὐτῆς πρέπει νὰ ἀνατρέφεται ἐν αὐτῇ καὶ νὰ τὴν παρακολουθήῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Εἶνε ἀναμφίστον ὅτι ἡ τέχνη—μολονότι συγχέονται τὰ ὄρια της πολλάκις μὲ τὴν ἀνημικότητα—εἶνε διὰ κάθε ἀνθρώπου. Τὸ γάσον δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπων τὴν αἰτιμήτην. Τι τὴν σκέψιν; 'Ο κληρικὸς εἰς μίαν συναυλίαν τοῦ "Ωδείου" ἥμπορει νὰ αἰσθανθῇ τὰς ιδίας συγκινήσεις καὶ μεταρριπώσεις, ἀς καὶ ὁ φιλοτεχνότερος πιτός. Διατί νὰ τὰς στερεῖται; 'Ασκητισμὸς εἰς τὰς πόλεις δὲν ἥμπορει νὰ ὑπάρξῃ. Καὶ εἶνε τεχνητὸς καὶ συνεπῶς ὑποκριτικὸς πᾶς περιοριτός ἀναπτύξεως πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀντιλήφως. 'Ο ιερεὺς εἶνε μόνον διὰ τὰς βαπτίσεις, τοὺς γάμους, τὰς κηδείας καὶ τὰ μητρόπουνα; 'Εάν δὲν ίρχουν καφωδεῖα—εἰς τὰ ὄποια δὲν πηγαίνει πτῖς σεβόμενος τὸν ἀνθρωπισμόν, χωρὶς νὰ φορῇ φάτον, —ὑπάρχουν ὅμως καὶ θέατρα. εἰς τὰ πρῶτα δὲν ἡ ὑπάγῃ βεβαίως, ἀλλὰ διατί νὰ μὴ παρακολουθήσῃ ἐν ἔργον τοῦ Σαιξηροῦ ἢ τοῦ Ιηρεύ, τοῦ Δ' "Αννούντζιο" ἢ τοῦ Μπερντάνη; Μήπως αὐτὰ ποῦ θὰ ιδῇ, δὲν ἥμπορει νὰ τὰ διαβάσῃ; Διατί νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὸν κυνηματογράφον, διατί νὰ συναντῶμεν ιερεῖς εἰς μπακάλικα κουτσοπίνοντας ἢ συνοδεύοντας

νπόπτου προελεύσεως γυναικας ἡ ἐπί ὄνων περιφερομένους; Ἐκ σαφοὺς γάρ καὶ οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου. Μή τὴν περιορίζετε πολὺ τὴν σάρκα των, διότι θὰ ἔξαναστη καὶ τότε οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον!

*
"Ἄσ μαδίσουν τὰ πέταλα τῶν ρόδων οἱ ποιηταί, ἀς θρηνήσουν μὲ ἐλεγείας οἱ μουσούρογοι, ἀς σπάσουν τὰ πινέλα τῶν οἱ ζωγράφοι. Ἡ μεγαλειτέρα των ἔμπνευσις — ὁ ἔρως — ἀποδεικνύεται μία πεζοτάτη ἀσθένεια, καὶ ἀντὶ ὑπνων καὶ στροφῶν καὶ ἥχων καὶ χρωμάτων τοῦ ἀρμόζει ἔνα πρεββάτι πλινικῆς, ἐν θερμόμετρον καὶ ἵσως — ἵσως ἐν κλύσμα. Εἰς Ἀγγλος ἱατρὸς — ἐξ Ἀγγλίας ὅλαι αἱ ψυχορούσιαι τῶν μεσημβριῶν αἰσθηματολογιῶν — ὁ κ. Μπαρρέτ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἔρως εἶνε ἐν εἰδος δηλητηρίωσεως. Διὸ οἱ ἔρωτευμένοι γίνονται χρόνοι, ἴσχνοι, τὸ νευρικόν των σύστημα ἔχαραβαλώνεται, οἱ καρδιαῖοι παλμοὶ εἰνε συχνοὶ καὶ ἀτακτοί, η ὄρεξις φυγαδεῖται, ἡ ἀπνεία καταβασανίζει τὸν ἔρωτα. Καὶ ἐπειδὴ δολοὶ μας ἐπάθαμεν αὐτὴν τὴν «σκληρὸς ἡδείαν» ἀσθένειαν, ἀς ὑμολογήσομεν ὅτι τὰ συμπτώματα αὐτὰ εἶνε πραγματικά. Ἀλλ' ὁ κ. Μπαρρέτ δὲν περιορίζεται εἰς θεωρίας. Ὁ ἀθέοφρος ἔκαμεν ἀνάλυσιν τοῦ αἵματος τῶν ἔρωτευμένων καὶ εὗρε μεγάλην ποσότητα λευκῶν αἷμασφαιρίων. Καὶ συμπεραίνει ὅτι ὁ ἔρως πρέπει νὰ καταπολεμήται ἀμά τῇ γενέσει του, διότι ἀπειλεῖται ἀπὸ δηλητηρίων τὸ νευρικόν κέντρον, προσβάλλεται ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ δύναται νὰ προκαλέσῃ νευρασθένειαν, παραφοσύνην καὶ φθίσιν. Τὸν μεγαλείτερον δὲ κίνδυνον διατρέχουν οἱ εὐδισκόμενοι εἰς τὸ στάδιον τοῦ πρώτου ἔρωτος. Οἱ Ρωμαῖοι ἀς τὰ εἴποῦν αὐτὰ εἰς τὰς Ἰσούλιέττας των καὶ ἀς σπεύσουν νὰ ξητήσουν συνταγήν θεραπείας ἀπὸ τὸν ἀξιότιμον κ. Μπαρρέτ. Θὰ συθῶν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Καλὸν δέ είνε ὅποις καὶ τὸ Ἱατροσυνέδριον ἐκδόσῃ δόῃγιάς ὅποις προσφύλασσεται ὃ κόσμοις ἀπὸ τὴν φοβερῶν αὐτὴν ἀσθένειαν, ἡ ὅποια καταβασάντε τὸν κόσμον μὲ τετράστικα, καντάδες, θεατρικά ἔργα καὶ ἔρωτικά ἐπὶ πολλάρια.... Μολονότι μία σιγήτης περὶ προικός εἰμιτορεὶ νὰ ἀποβῆ τὸ πρακτικότερον φάρμακον.

*

"Ἐνα μέαμα χαριτωμένον, ἀλλὰ καὶ ἀρρενωπόν, πρωτοφανές διὰ τὴν Ἑλλάδα, παρουσίατε τὸ Ὡδεῖον Λόττινερ. Ἐπίδειξιν «ρυθμικῆς γυμναστικῆς». Η μέθοδος εἶνε νεοφανῆς, ὀφείλεται δὲ εἰς Ἑλβετὸν μουσικὸν καὶ παιδαγωγὸν, τὸν *Jacques Dalcroze*. Καθιστᾶ τὸν μαθητὴν ίκανὸν νὰ κωβερνᾷ κατὰ βούλησιν τὰς κινήσεις τῶν μυῶν του, εὐκόλως ν' ἀντεπέξεργεται κατὰ τῶν δυσκολιῶν τῆς ὠδικῆς καὶ ὁργανικῆς μουσικῆς. Δύο είνε τὰ ἀγαθὰ τῆς Ρυθμικῆς γυ-

μναστικῆς. Ὅτιο μουσικὴν ἔποιφιν, ἀναπτύσσει τὴν ἀντίληψιν τοῦ ρυθμοῦ, ὑπὸ ἔποιφιν ἀνατροφῆς προπονεῖ τὰ παιδιά εἰς τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως ρυθμίζει τὴν ἀναπνοὴν καὶ ἀναπτύσσει τὸν θύρακα καὶ ὡραῖζει ἄμα τὴν ἔξωτερικὴν ἀτῶν παραστασιν. Ἐξυπηρετεῖται δηλονότι τὸ Καλόν.

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἀντὶ τοῦ προϊόντος ἐκφυλισμοῦ, ἡ ρυθμικὴ γυμναστικὴ κατορθώνει ὧστε τὰ νεῦρα νὰ μὴ είνε οἱ δοῦλοι τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' οἱ συνεργάται τῆς λογικῆς θελήσεως. Τὰ φυσικὰ ἔνστικτα ὄμοιονται εἰς μίαν ἴσοςυγίαν φυσικῶν καὶ διανοητικῶν ἴγανοτήτων, ὑλικῶν κινησεων καὶ πνευματικῆς ἀντιλήψεως. Οὕτω δὲ ἀναπτύσσεται ἀρτίᾳ ἡ ἀτομικότης.

"Οταν δέρα μικρὰ κοράσια ἔξετέλεσταν τὰς ὡραίας ἀσκήσεις καὶ τὸς παιδιάς, ὑπὸ τὴν ζωηρὰν διεύθυνσιν τῆς Ἐλβετίδος *Rytter*, ἐστράφη ὁ νοῦς ποὺς τὸν ἀρχαῖον Ἐλλ., βίον, στὶς καὶ σώματα εὐπλαστα ἐδημιουργήτε καὶ πνεύματα ὑπέροχα παρήγαγε. Ἀνεμηνήσθην τῆς ὑπερόχου χρεωτοίας Δῶγκαν, ἡ ὅποια ἀνέστησε τὴν ἀρχαίαν ὄρχηστρην, τὴν ἔκφραστιν ἐκείνην τοῦ ὥραίου καὶ τοῦ κομφοῦ, τὴν ἀνέφικτον μεθ' ὅλας τὰς νεωτέρας προόδους. Αἱ Ἑλληνοπούλες μὲ τοὺς γυμνοὺς βραχίονας καὶ τοὺς γυμνοὺς πόδας ἀνω τῶν γονάτων, μὲ τὰς πλαστικὰς καὶ ἐργάζουσις καὶ τοὺς βηματισμούς, ὅλα ἐνηρμοσμένα, παρέσχουν ἐν πρωτόπτυπον ὄφαμα πλαστικῶν εἰκόνων. Ἡ γυνὴ, οὕτω διαπλασομένη ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητος, ἀσφαλῶς θὰ κυριαρχήσῃ ἐν τῇ ζωῇ, οὐχὶ διὰ τοῦ φεύδους καὶ διὰ τῆς ἐπιδείξεως, ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐθοστίας. Θὰ ἀποβῇ διὰ πλάστης νέας γενεῖς, ἀρμαίας.

"Ἡ ρυθμικὴ γυμναστικὴ εἶνε καλλιτεχνία. Ἐνέχει ζωγραφικήν, πλαστικήν, ρυθμόν, μελῳδίαν, ποίησίν. Ἐκείνο τὸ παραστατικὸν «ἄνοιγμα τοῦ ἀνθρώπου» περιέχει ὅλα αὐτά. Σχεδόν ἀσχετος ἡ ρυθμικὴ γυμναστικὴ πρὸς τὰ εἴδη τῆς ὄρχησεως μεθ' ὑποκρύσεως ἢ τὴν Σουηδικήν γυμναστικήν, εἶνε ἀποκλειστικὴ ἡ τητης τοῦ νοός, ὑποτάσσοντος τὰς κινήσεις τοῦ σώματος, δεσπόζοντος διὰ τοῦ ρυθμοῦ τῆς ὑλῆς.

"Ως ἐπιστέγατμα, ἀλλὰ καὶ κορωνίς τῆς ρυθμικῆς ἀσθένειας ἐπηκολούθησε μία πλαστικὴ σπουδὴ ὑπὸ αὐτῆς τῆς νεαρῆς διδασκαλίστης δεσποινίδος *Rytter*. Μία ἀπεικόνιστις τοῦ ἀλγούς ἀνταποκριμένου εἰς τὴν παιζομένην σύνθεσιν. Ὁ θρῆνος τῆς Ἡλέκτρας δύναται νὰ ὀνοματηθῇ. Μία ίκεσία καὶ μία ἐλεγεία. Ἐδαμαρμάτη η εὐκινήτια, η σταθερότης τῶν κινήσεων, η ἔκφραστις τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ὁδόνης.

ΔΑΦΝΙΣ

‘ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ’ *

ΘΕΑΤΡΟΝ

"Ἐδόθη ἡ πρώτη παράστασις τοῦ «Παροιφάλ» τοῦ Βάγνερ εἰς Βολονίαν, Βερολίνον, Ρώμην, Μιλάνον, καὶ Παρίσιον. Ἐν Ρώμη, τὴν παράστασιν διηγήθη ὁ περιόρημος μουσικοδάσκαλος Ροδόλφος Φερράροι, συμμετέσχον δὲ οἱ διάσημοι καλλιτέχναι Βοργάτι, Ρώσση, Μορένι, Ρακιόνα κλπ. Ὁ «Πάροιφαλ» πρώτην φορὰν παριστάνεται ἐκτὸς τοῦ Μλαϊδόετ, ὅπου ἀποκλειστικῶς μέχρι τοῦ διέδετο. Ἀλλ' ἡδη ἔπανος νὰ είνε ὁ «Πάροιφαλ» ἰδιοκτησία τῆς κ. Βάγνερ καὶ περιῆλθεν εἰς κοινὴν ἐμμετάλλευσην. Ὁ «Πάροιφαλ» εἶνε τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Βάγνερ, γράφει τῷ 1878 εἰς διάστημα 1 1/2 ἔτους.

— "Η ἡθοποία Σάρα Βερνάρδ έπαρασημοφοριήθη μὲ τὸ παράσημον τῆς Λεγενδρᾶς τῆς τιμῆς.

109 γνωτες ἐν διῃρέσιον παρασημοφοριήθη ἐν Γαλλίᾳ, ἐξ ἀρ 8 ζωγράφου, ἡτοι αἱ κνηταὶ Βερτόν, Βερσέλαν, Βερβόρτ, Στήβενσον, Λεμάρο, Ἀμπέρα, Βιφώ καὶ Λεζέμ, 9 γράφουσαι, ἡτοι αἱ κνηταὶ Λεοσέρ, Μπλάρ, Γκωτιέ, Βερτερονᾶ, Ραλλ, Βυλτώ, Δεγκερί, Μπριοσόνη καὶ Βέερ, 4 καλλιτέχνες τοῦ θεάτρου (2 ξέναι, η Πάτητ καὶ η Βελγίς Τορδένι, καὶ 2 Γαλλίδες, η κνηταὶ Μπαρτέ ηθοποίας τῆς Γαλλικῆς Κομμαρδίας καὶ η κνηταὶ Καρολί τοῦ «Οδεονί»). Πέμπτη ἡδη είνε η Σάρρα Βερνάρδ.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἐπαρασημοφορεῖτο ἡ ἀειθαλῆς Σάρρα, παρουσιασθῆται διὰ πρώτην φορὰν ὡς ὀμιλήτραια. Η διάλεξίς της ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἀφείνεται τὴν ποώτην ἐμφάνισιν τῆς εἰς τὸ θέατρον. Τὴν ποώτην διένειν ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ουρέλαβεν, ὡς ἀρηγήθη, στα-